

Irena Mondeková

Aslan a jiné povídky

Irena Mondeková

Aslan a jiné povídky

Pán prasat

Někdy je to tak, že lidé, o kterých si nikdo nemyslí, že něco dokážou, dokáží věci, o kterých si všichni myslí, že jsou nemožné.
(Alan Turina, autista)

Opírali se o pevný dřevěný klandr, muž v montérkách a šestnáctiletý chlapec. Stáli kousek od sebe na vrcholu rozlehlého pozemku, prašného a strmého. Pozorovali skupinu rozběhnutých zvířat, jak se ženou do kopce na plácek pod zábradlím. V tom nesooudém stádu byly kozy, ovce a dospělé prasnice s podsvinčaty. Od kopýtek jim odlétala hlína. Prudce zastavili. Právě ukončili závod, kdo s koho.

Nejhlasitěji se ozývaly dvě kamerunské ovce. Vůdcem celé skupiny byl kozel Eman. Zajišťoval si své výlučné postavení nemilosrdným nabíráním všech kolem sebe, neušetřil ani dvouměsíční selata. Právě teď jedno z nich následkem kozlích rohů opsalo půl metru nad zemí oblouk s trajektorií typu „země - vzduch - země“ a dopadlo kupodivu na nohy. Jako kočka. Hospodář se synem vysypali umečným hladovcům přes plůtek několik bedniček tvrdého pečiva a zeleniny. Jekot zvířat vystřídal ticho, jen chvílemi rušené mlaslavě chrochtavými pazvuky.

Hoch se obrátil k farmáři a naznačil dvěma prsty pravé ruky přihlášení se jako ve škole: „Můžu jít, tati, mezi tobytek? Emánek sas řádí a všechny nabírá.“ Pohlédl na několik vteřin otci do očí. Potom

svěsil hlavu mezi ramena, jako by čekal na vynesení rozsudku. Chvěl se očekáváním.

„Já nevím, Rudíku, kdo má pořád to zabahněné prádlo práť? Nechceš jít raději na počítač? A říká se dobytek a ne tobytek. Taky všechny a ne všechny, ani mi to nejde vyslovit. Mysli na to, co a jak říkáš a jak to vyslovuješ.“ Hoch se ještě více přihrbil.

„Po prázdninách už budeš v učení, tak musíš pořádně mluvit, aby ti bylo rozumět. Jasný?“

„Tak můšu? Já budu dohlížet na Emanu a hlavně na zelata. Přesuju se do gumáků, abyh nebyl jako praze.“

„Jednou jsem slyšel o knížce, co se jmenuje Pán much. Tobě bychom mohli říkat Pán prasat.“

Ruda se usmál a přikývnul.

„Tak si sundej tu bundu, stejně je hrozný horko, pověš si ji na věšák v altánu, ať není špinavá. Láhev s pitím si nech tady, nebo ti ji selata budou olizovat.“ Otec chtěl Rudovi pomoci svléknout černý teplákový svršek, ale on ucuknul a vzdorně pohodil ramenem. Nesnesl lidské doteky.

„Kdyby něco, na farmu trefíš, a já se tu za tebou dopoledne zastavím. A netrkej se s Emanem, aby tě, magor bláznivej, neshodil z kopce.“ Muž starostlivě pohledem vyprovázel kluka. Ten, než si vyposlechl kázání do konce, otevřel kovovou branku, a už byl u zvířat.

Bundu si nesundal. Okamžitě se o ni otíraly obě velké prasnice v naději, že jim kápne nějaká dobrota. Také láhev s vodou Ruda neustále svíral v jedné ruce, nosí ji s sebou obvykle celý den a neodloží - jako by se o ni bál. Typické chování. Před několika lety, než Ruda přišel do puberty, to bylo mnohem horší. Otec si povzdychnul. Neměl ho tam pouštět.

Brával si hoča vždy na pár dní během školního volna. Snažil se mu něco vynahradit. Něco, a vlastně všechno.

Opíral se o plot a ještě pro jistotu ještě Rudu zpovzdálí pozoroval. Během chvilky se chlapcovo nepřístupné chování změnilo. Hladil volnou rukou malé pašíky a díval se jim do očí. Usmíval se a něco jim povídal. On, který má problémy s kýmkoliv komunikovat. Usadil se na ztvrdlé, kopýtky udusané hromadě hlíny. Začínal jeden z prázdninových dní na malé rodinné farmě.

Rudík přece jen dal na zem láhev s pitím, aby mohl lépe zahnat mouchy kroužící kolem pašíků. Poté začal se svým odborným výkladem: „Emane, dával jsi posor? Kroušku, Proušku, Rypáčku, Chaříku, minule jsem vám vyprávěl o zvířatech, která žila na semi dávno před vámi. Kdybyste něčemu nerozuměli, přihlaste se, jo? Druhohory se vysnačovaly přítomností menšího alozaura, ten žil v juře, v křídě potom třeba tyranozaurus. Taky angilozaurus s těžkými koznatými palicemi místo ocazu. Kdyby se po vás ohnal, nic by nesůstalo, i chlívek by vám sboural. Buďte rádi, že vyhynuli!“

Rudovi po vystoupení před zvířaty vyschlo v krku. Jen u nich mluvil tak dlouho a plynule. Nenapomínala ho, že špatně vyslovuje. Rád jim vyprávěl, citoval z encyklopedií, latina mu nedělala problémy. Ale v obchodě si nedokázal říci o chleba. Napil se ze své lahve. Bylo mu v bundě vedro, slunce již připalovalo. Měl však někde ve svém nevyzpytatelném mozku zafixováno, že v tričku se cítí nějak divně, jako by obnažené, volně dýchající kůži na těle hrozilo jakési nebezpečí. Proto se rozhodl ji nesundávat, i když z něj lil pot. Rukama od hlíny si ho roztíral po čele.

Posluchači se věnovali svým zvířecím záležitostem. Kozel Eman přišel zblízka ověřit si, zda z kapes v oblečení náhodou nevykoukne tvrdý rohlík, jeho nejchutnější laskomina. Hoch ho pohladil po ušmudlané chlupaté hlavě. Popadl jej žertem za rohy a chvíli se přetahovali.

Selátka začala rozrývat půdu kolem kopečku. Kůzlata s Emanem odběhla opodál, kde se trkala.

Ruda si čichnul k dlaním. Ruce mu smrděly odérem nevykastrovaného kozla. Vsunul dlaně do hromádky prašné hlíny a prohlížel je, zda to pomohlo. Moc ne, a tak, co noha nohu mine, zamířil k vodě. Dvě veliké prasnice Tonička a Janička se selaty couraly za ním. Pod vanou, do které byla vsunuta hadice s vodou, se vytvořila velká louže. Tonička a jejích osm selat tam vstoupila, ona sama se ihned svalila na bok a znehybněla. Mlád'ata vesele běhala kolem mámy a cákala kolem sebe bahýnko.

„Aby vám to nebylo líto, že se tam nevejdete, namočím všehny, počkejte,“ a naplnil tekutinou z vany bílý kyblík, udělal pár kroků k vyčkávací druhé bachyni Janičce a polil jí hřbet vodou. Hned sebou řízla o zem a vychutnávala si Rudovu sprchu. Ten v gumácích běhal střídavě mezi vanou a Janičkou a svlažoval ji. Cákal i na čtyři selátka, která si Ruda dle svého pojmenoval. Bílý pruh na krčku měl Proužek. Dokončený kruh na černém soudkovitém těle zase Kroužek. Nejsilnější rváč se jmenoval Rypáček. A čuník, který občas štěknuł jako pes, to byl Hafík. Janička nebyla obyčejná prasnice, na zádech měla dlouhé zatočené hrubé chlupy. Zbarvena byla dočervená. Prostě Janička Červená. Hoch lítal s kýblem a cákal na prasata, cítil se být užitečný a to ho velmi uspokojovalo. Proto si již nevzpomněl, že si chtěl umýt ruce. Myslel na někoho jiného – na přemýšlení o svém zevnějšku už mu v hlavě místo nezbylo.

Prasnice Tonička najednou začala vydávat podivně výhružné zvuky. Jedním pohybem vyskočila na nohy. Brankou, kterou Ruda ve spěchu pořádně nedovřel, se do výběhu dostal lovecký pes křížený s rotwajlerem. Nebyl příliš vysoký, ale nebojácný. Okamžitě zamířil k jednomu ze selat, nejbližšímu, byl to Rypáček, a zakousnul se mu do nohy. Sele vykviklo překvapením a natočilo se k němu bojovně čumákem. Pes pustil a zase zaútočil, a rovnou na krk.

Chlapec pustil kýbl a nemotornými skoky v gumákách běžel k nim. Bahýnko, které dříve vytvořil, podkluzovalo.

„Rufééé, Ruffkúůů, nezmííš...!!!“ křičel hlasem plným úzkosti o život selete. Poprvé v životě se bál o někoho jiného než o sebe. Pot ho štípal v očích. Skoro poslepu doběhl k zápasícím zvířatům a vzal psa do náruče. Hafan neměl však na krku nic, zač by se dal podržet. Ruda popadl zuřivě chňapajícího čokla spojenými dlaněmi pod břichem a táhl asi třicetakilové zvíře ven z výběhu. Za patami jim funěly obě rozzuřené prasnice. Jestli mu Ruf vyklouzne, asi ho zabijí. Od táty slyšel, že dokáží být velmi bojovné, jsou křížené s divokým maďarským vepřem. Zvláště když jim jde o mlád'ata, jsou prý životu nebezpečné i pro člověka.

Nevěděl, jak dokázal vzpouzejícího se psa donést ke vchodu. Vynesl jej z posledních sil ještě kousek dopředu. Pustil Rufa na zem a otočil se, že zavře. Rychlejší z obou prasnic - Janička Červená, však stihla vyběhnout ven a dala se do pronásledování psa. Ruda fofrem přibouchl branku. Jestli utečou další zvířata, nedokáže je sám pochytat a zavřít.

Pes letěl zahradou svůj závod o život. Prosvištěl záhonem se zeleninou k díře v plaňkovém plotě a byl pryč. Janička zabrzdlila u dřevěné zábrany a od tlamy jí kapala pěna. Byla rozčilená na nejvyšší míru.

„Janičko, to jsem já, pán prazat, pojd', musíš se vrátit. Máš tam všehny zelátka. Taky Rypáčka,“ domlouval jí zpovzdálí. Odfukovala a nevšímalá si ho. Přistoupil blíž. Opatrně prasnici pohladil po kudrnách.

„Prozím tě, pojd' zpátky, zelátka tě hledají a kvičí. Prozím.“ Janička zjistila, že na záhonku jsou kedlubny, a začala jednu vyrývat. Ruda kedlubnu vyndal ze země a strčil Janičce před rypák. Chytila se, jak byla zvyklá jíst od něj z ruky. Došli zpátky k brance. Ruda popadl pár rohlíků a přehodil do výběhu, a Janička vběhla dovnitř.

Selata obklopila mámu a společně došli do takzvaného letního chlívku, který měl jednu stěnu otevřenou. Ruda potřeboval zjistit, jak je na tom Rypáček. Janička se svalila do slámy. Nabídla svým čtyřem selatům struky plné mléka. Rypáček měl naštěstí jenom pár šrámů. Ruda pocítil obrovskou úlevu. Konečně si svlékl nyní úplně propocenou černou bundu a složil ji pod sebe na slámu. Najednou mu to nevadilo. Opřel si hlavu o záda chlupaté Janičky a poslouchal mlaskání selat.

Zamyslel se. Po události s loveckým psem však nebylo památky. Nepřipustil si, co všechno se mohlo stát v předchozích minutách. Fantazíroval o planetě Zemi, jak asi vypadala před miliony let. O nekonečných pralesech a náhlém vyhynutí obrovských prazvírát. Ale také o nebezpečí pro jeho čuníky v podobě vykrmení. Musí s nimi více běhat, aby nepřibírali - pak budou dlouho žít. Ztratil pojem o čase. Ten stejně v jeho životě nehrál žádnou podstatnou roli.

Tak jej našel otec, když se přišel podívat, jestli je vše v pořádku. Hoch upíral zelenkavé oči někam do dálek jiných světů.

Amazonka

Olga si nasadila v chodbičce bytu jedna plus jedna na hlavu starou pletenou čapku, dárek od tchýně ze Lvova. Vlastně od ex-tchýně.

Seběhla tři patra bytovky. Pěšky, aby nerušila klid zvuky výta-hu. Šla venčit pejska, ačkoliv bylo teprve šest. Čerstvý sníh křupal pod nohama. Mráz štípal v nose a bolel na průduškách. Před dvaceti roky bývala v tuhle hodinu u pásu v papírně zde ve Větrní. Nikdy se nepřidala ke stížnostem žen, které hudovaly na brzké vstávání. Ani k Ukrajinkám, nadávajícím na život na vybydlené ubytovně, již pro zahraniční dělníky kdysi postavila fabrika. Byla smířlivá i k následkům řádění Kubánců.

V devadesátých letech vláda vypověděla mezinárodní smlouvu s fabrikou. Neovládli svůj temperament. Od těch divokých let nikdo nespravil rozmlácené výplně dveří a prázdnou zakryl papundekl. Provizorně, ale snad na věčné časy? Chápala ten vztek, vraceli se do chudoby.

Po jejich odjezdu se už místním ženám nestalo, že by byly pronásledovány žhavými pohledy čokoládových očí z oken ubytovny a polohlasými šepoty: Milášku, poškej... V dalším roce, naposledy, vykukovalo zpod bělostných příkrývek v jeslích několik kudrnáčů s růžovými chodidly.

U popelnic poskakoval kos, hledal něco k snědku. Pes na vodítku na něj zaštěkal, ale on se ani nehnul. Vycítil, že nehrozí skutečné

nebezpečí. Olga byla už několik let v důchodu. Přesto vstávala brzo a v klidu ranní procházky přemítala.

Zavzpomínala na jedenadevadesátý, ve Lvově, kdy skoro každou noc odvracela plačtivé nebo agresivní útoky bývalého muže, který se motal po společném bytě. Nerespektoval fakt, že jsou rok rozvedeni. Prodávala časně ráno v pekařství, nevyspalá a vyčerpaná nekonečným soužením s alkoholikem.

Dvě děti naštěstí již byly dospělé a bydlely jinde. Zasáhla tchýně. Poradila: odejdi, jinak tě zničí. On nikdy nezmizí z bytu, neuzná, že mu nepatříš. Pokud to dokážeš, postav se na vlastní nohy. Nelituj ho, já už také nemohu, i když je to syn. My, lvovské ženy, máme v sobě něco z bojovnosti dávných Amazonek. Ještě tě čeká lepší život, jen musíš sebrat odvalu odejít.

A tak šla, na Ukrajině právě vrcholila kampaň na práci v Čechách. Celých dvacet pět let nezalitovala. Ted' se blížila k domu, těšila se na horký silný čaj. Moderní pouliční lampy právě zhasínaly. U nich ve Lvově byly krásné, historické. Vše, co patří k dětství, se zdá blízké a nenahraditelné. Těžko se odpoutat. Ona to dokázala.

Vracela se do bytu, do tepla. Otevřela dveře a pes se rozběhl předsíní směrem k posteli. Manžel ještě spal.